

Jefta vísa

Det hændte sig Jephtæ den Gileads Mand,
En Helt, ikke vant til at sove:
Han engang uddrog af sit Fæderne-Land,
En Kamp imod Ammon at vove,
Den Tiid han gik ud,
Da gjorde hand Gud
Et Løfte, som ey var at love.

2. Han siger til Herren, saa fremt at jeg faaer
En Seyer af Ammon at hente,
Hvad først af mit Huus giennem Dørren udgaaer,
Det gives skal Herren til Rente,
I hvad det og er,
Hvad Navn det end bær,
Det har du til Offer at vente.

3. Saa drog den mandhaftig berømmelig Helt
Af Landet med Vaaben og Skiolde,
De mødtes i Marken, men Ammon blev feldt,
Og flydde blant Bierge og Knolde:
Han slog hvad hand fandt,
Den Seyer hand vandt,
Fik tyve Kiøbstæder at Volde.

4. Han stoed som en Løve, der Slaget gik an,
Det fik Ammoniter at finde,
Hand jaged' dem ind til Viinbjergenes Plan,
De kunde mod hannem ej vinde,
De faldt for hans Haand,
Det gjorde Guds Aand,
Som alle Halsstarig' kand binde.

5. Der Jephtah tilbage fra Slaget kom hjem,
Hans Dotter i gyldende Smykke,
Gik ud med en Dants det uskyldige Lem,
At ønske sin Fader til Lykke,
Der Jephtah nu saae,
Sin Dotter der staae,
Begyndte ham Hiertet at trykke.

6. Hun mødte sin Fader med Trommer og Spil,
Som eeneste Dotter og Pige,
Ej Sønner, ej Døttre der fleere var til,
Hvad skulde vel Faderen sige?
Thi der han kom nu
Sin' Løfter ihu,
Begyndte han høyt til at skrige.

7. Han rev sine Klæder i sønder af Harm,
Og sang en bedrøvelig Tone,
Tog Dotteren udi sin Faderlig Arm,
Og raabte min Krands og min Krone!
Min Dotter og Møe,
Ach! skal du nu døe?
Ach, at jeg dig maatte forskone!

8. Ach, kiereste Dotter! hvad bøyer du mig
Til Jorden med Sorg og Ulykke,
Et Ord er udgangen, det gielder paa dig,
Jeg kand det for Herren ej rykke,
Du var i mit Huus
Et eeneste Lius,
Gud bedre! jeg maa det nu slykke.

9. Hun svarede Faderen straxen paa Stund,
Bortkasted' af Haanden den Tromme,
Hvad Løfte, min Fader, er gaaed af din Mund,
Det bør du for Herren fuldkomme,
Jeg vil med friit Mod
Mit Jomfrue-Blod
Forære min Frelser den Fromme.

10. Min kiereste Fader! eet beder jeg dig,
Den Bøn du mig vilde tilstæde,
At jeg mine Jevnlige tager med mig,
Iført udi sørgelig Klæde
Herfra til en Sted
Paa Biergene need,
Om min Jomfrudom at begræde.

11. Naar jeg der har været ved Maaneder to,
Og Tiden er løbet til Ende;
Da vil jeg tilbage hørsømmelig snoe;
Og give mig dig udi Hænde,
Saa gjør du ved mig,
Som det synes dig,
Jeg kand ey dit Løfte forvende.

12. Hun fik af sin sorgefuld Fader Forlov,
Saa tog hun Jomfruer og Piger,
Saa mange hun syntes at have Behov,
Og hen ned paa Biergene stiger;
Hvad Taare der faldt,
Hvad Ord der blev talt,
Os Skriften herom ikke siger.

13. Der Tiden og Maaneder løbet var om,
Da kom den Jomfrue tilbage,
At stande sin Pligt og at lide den Dom,
Som Faderen vilde behage,
Hand gjorde for Gud
Hvad lovet var ud,
Maaskee hun blev taget af Dage.

14. Hun var aldrig given i nogen Mands Vold,
Det finder jeg for mig beskrevet,
Men blev hun hengivet til Døden i Sold,
For det hun har aldrig bedrevet,
Da var det Uret,
Langt bedre var det,
At Løftet i sønder var revet.

15. Men hvor med Jomfruen blev handlet og giort,
Saa seer jeg at Skriften vil stæde,
At Israels Døttre gik aarligen bort
For Jephthah sin Dotter at græde,
De sørged' den Møe,
Som skulde saa døe
Udi sit Jomfruelig Klæde.

Petter Dass (1647-1707), norskur prestur og skald, yrkti vísuna “Om Jephthæ Løfte”. Hon stóð í bókini Aandelig Tids-Fordriv eller Bibelske Viise-Bog, sum kom út í Kjøpinhavn í 1711. Vísan omanfyri er skrivað av eftir hesi útgávu. Jefta vísa hevur verið væl kend í Føroyum og hildin so heilag, at hon ikki hevur verið havd á gólvi, men kvøðin sitandi - ella uttan stig. jd.